

РЕШЕНИЕ

№ 38839

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **7151** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявени са обективно и субективно съединени иски с правно основание чл. 4, § 3 от ДФЕС във вр. с чл.2в, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът „Технопанел“ ЕАД твърди, че спрямо него е издадено решение № РЗМ — 5800-1669/32-592525 от 16.10.2023 г. на директора на Териториална дирекция „Митница С.“, по митническа декларация с MRN № 23BG005808113772R2/17.02.2023 г, за поставяне под режим „допускане за свободно обращение“ стоки, внесени от Република Турция с деклариран ЕД 6/14 „Код на стоката по Комбинираната номенклатура“ - [ЕГН], в ЕД 5/15 „Код на държавата на произход“ - EU - European Community, в ЕД 4/11 „Обща фактурна стойност“ - 26 107 EUR и държава на изпращане Република Турция.

При извършена физическа проверка на стоките проверяващите митнически органи са приели, че върху стоките има етикети, които те разчитат като стока, произведена в Република Турция. Съставен е протокол за митническа проверка № 23BG005808M005747/17.02.2023 г. За целите на даване на разрешение за вдигане на стоките по смисъла на чл. 195 от Регламент (ЕС) 952/2013, както и да бъде доказан декларираният произход на стоката, с писмо рег. № 32-66261/17.02.2023 г. от дружеството е изискано обезпечение за защитно мито в размер 25%, в съответствие с Регламент (ЕС) 2019/159 в размер на 15 318.55 лв. Обезпечението е представено с

GRN 23BG005800X274822/22.02.2023 г.

С писмо рег. № 32-72265/22.02.2023 г. от „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД са предоставени допълнителна информация и документи. Със служебна бележка рег. № 32-107080/20.03.2023 г. началникът на отдела изразява становище за некоректност на тарифния код по Т. и декларираният произход на стоката „не може да бъде еднозначно доказан“.

С решението № РЗМ — 5800-1669/32-592525 от 16.10.2023 г. на директора на Териториална дирекция „Митница С.“ е обосновано, че сертификат за движение EUR.1 за европейския произход на изнасяните стоки се издава на основание Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. за целите на доказване на преференциалния произход във връзка с изискванията на преференциалните търговски договорености, сключени между ЕС и държави партньори и като такъв не се приема за целите на доказване на непреференциален произход на стоките по смисъла на Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/159. Прието е, че стоката е без произход, по аргумент от чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., тъй като стоките са изнесени от Общността в трета страна, като впоследствие не може да бъде доказано, че тези стоки са същите и че не са преминали през други операции, освен необходимите за запазването им в добро състояние, докато са били в тази страна или по време на износа. Произходът на стоката е определен по правилата на чл. 243, § 4 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза (Регламент (ЕС) 2015/2447) и е прието, че е с произход Република Турция, а не както е декларирано Европейски съюз.

Решение № РЗМ - 5800-1669/32-592525 от 16.10.2023 г. на директора на ТДМС е обжалвано пред АССГ, като е образувано адм. д. № 11452/2023 г. Спорът е за произхода на стоката, декларирана с МД с MRN № 23BG005808113772R2/17.02.2023 г. и по какъв начин се оспорва и доказва този произход.

С Решение № 12401/19.07.2024 г., постановено по адм. д. № 11452/2023 г., по описа на АССГ, 2 състав, първоинстанционният съд е отхвърлил жалбата и е потвърдил Решение № РЗМ - 5800-1669/32-592525 от 16.10.2023 г. на директора на ТДМС. В мотивите е посочено, че приложение намира чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. и е определил стоките като „стоки без произход“. За да стигне до тези изводи съдът е приел, че е налице различно описание на стоката и код по Т., внесена в Република Турция от Европейския съюз и тази, изнесена от Република Турция за Република България, поради което не е доказано, че върнатите стоки са същите като тези, които са били изнесени от Общността към Република Турция. Посочил е, че митническите органи не оспорват валидността на представения сертификат за движение EUR 1.

Решението на АССГ е обжалвано от „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД пред ВАС, образувано е адм. д. № 10077/2024 г. „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД е направил пред ВАС искане за отправяне на преюдициално запитване и предложение за формулиране на въпроси към Съда на европейския съюз:

1. Допуска ли чл. 2, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2019/159 да се приложат с приоритет общите правила за определяне на произход на стока пред разпоредбите на Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. за стоки с тарифен код по Комбинираната

номенклатура - [ЕГН], с произход Общността, които се внасят обратно в Общността от Република Турция, когато тези стоки са придружени от сертификат за движение EUR 1?

2. Допуска ли чл. 2, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2019/159 да се приеме, че внасяни в Общността стоки не са с произход от Общността, когато тези стоки се придружават от сертификат за движение EUR 1, в който е посочен произход Общността, без да бъде извършена проверка на този сертификат по реда на чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. ?

3. Допуска ли се доказване на непреференциален произход на стоките по смисъла на Регламент (ЕС) 2019/159, когато за тях е представен сертификат за движение EUR.1, съгласно чл. 16 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г.?

С решение № 1892/26.02.2025 г., постановено по адм. д. № 10 077/2024 г. ВАС е оставил без уважение искането на „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД за отправяне на преюдициално запитване и оставил в сила решение № 12401/19.07.2024 г., по адм. д. № 11452/2023 г., на АССГ. В мотивите на ВАС е посочено, че доколкото е налице код по Т. и различно описание на стоката, внесена в Република Турция от Европейския съюз и тази изнесена от Република Турция за Република България, то формулираното искане за отправяне на преюдициално запитване е неотносимо, тоест ненужно, с оглед правилното решаване на делото. ВАС е приел, че хипотезата, при която стоки с произход ЕС са изнесени за Република Турция и впоследствие се връщат в ЕС, то тези стоки следва да се считат за стоки без произход, съгласно чл. 12. § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., поради което сертификатът за движение EUR.1, издаден от турските митнически органи за тези стоки не може да бъде приет за целите на прилагане на тарифни преференции, предвидени в Споразумение между Европейската общност за въглища и стомана и Република Турция за търговията с продукти, включени в Договора за въглища и стомана. От „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД не са предоставени достатъчно документи за проследяване движението на стоките и еднозначно определяне на техния непреференциален произход. ВАС е приел, че стоката следва да се счита с произход Република Турция по правилата на чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159 във вр. с чл. 243. § 4 от Регламент (ЕС) 2015/2447.

Ищецът счита, че с постановяване на това решение ВАС е допуснал съществено нарушение на правото на ЕС. Поддържа, че е представил доказателство за произход на внасяните стоки- сертификат за движение EUR 1, издаден по силата на международно споразумение между ЕС и Република Турция. Съгласно чл. 16 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. произходът на стоката се доказва именно със сертификат за произход EUR.1, какъвто е представен.

Чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. урежда проверката на доказателствата за произход – такива се правят или на случаен принцип, или когато митническите органи на страната вносител имат основателни съмнения относно истинността на тези документи, статута на произход на съответните продукти или изпълнението на останалите изисквания на протокола.

В параграф 2 на чл. 33 е указано, че тези проверки се извършват чрез изпращане от митническите органи на страната вносител сертификата за движение EUR.1, ако същият е бил представен или копие от него, обратно на митническите органи на страната износител и посочване при възможност причините за искането за проверка. Искането за последваща проверка следва да е придружено с всички получени

документи и сведения, които навеждат на мисълта, че изявленията в доказателството за произход са неточни. Съгласно параграф 3 проверката се извършва от митническите органи на страната износител, като за тази цел те имат право да изискват всякакви доказателства и да извършват всякакви проверки на счетоводните документи на износителя или всякакви други проверки, които считат за необходими. По аргумент от параграф 4 на същата разпоредба митническите органи на страната вносител могат да решат да отложат предоставянето на преференциален режим на съответния продукт само след изпращане искане за проверка до получаването на резултатите от нея. Параграф 5 на чл. 33 от Протокол 1 указва, че резултатите от проверката се съобщават във възможно най-кратки срокове на митническите органи, поискали нейното провеждане, като в тези резултати ясно се посочва дали документите са истински и дали съответните стоки могат да бъдат считани за продукти с произход от Общността или от Република Турция.

Съгласно параграф 6 на чл. 33 едва когато на отправеното искане за проверка не е даден отговор в рамките десет месеца от датата на искането за проверка или ако отговорът не съдържа достатъчно информация, за да се прецени истинността на съответния документ или действителния произход на стоките, митническите органи, поискали проверката, могат да откажат правото на преференциално третиране.

Твърди, че искане за проверка на произхода на стоката до митническите органи на страната износител - Република Турция не е отправяно от органите на Агенция „Митници“, нито са представени доказателства на по-късен етап. Въпреки това, и административният орган, и съдът, в нарушение на описаната по-гор процедура, твърди, че са извършили проверка на произхода на стоките, игнорирайки представения сертификат с аргументи, че е налице несъответствие в описанието на стоката. Прието е, че приложение намира чл. 12, § 2, буква „а“ от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г.

Ето защо се твърди, че освен че не спазен редът за оспорване на представеното доказателство за произход, неправилно е приложен и чл. 12, § 2, буква „а“ от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., предвиждаща че когато стоки, изнесени от Общността или от Турция в друга страна, се върнат, те трябва да се считат за стоки без произход. Тази хипотеза обаче, обхваща случаи при които стоките са изнесени от Общността или Турция към трета страна (различна от Общността и от Република Турция), а не както се тълкува от митническите органи и от съда от Общността към Турция и обратно. Тоест случаите при които стока се изнесе от Общността към Турция и се върне обратно в Общността не попадат в хипотезата на тази норма и не се счита за стока без произход.

На вносител, притежаващ сертификат за движение EUR 1, издаден в държавата износител съгласно Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. е отказано от националните органи да бъде признат този произход, което е несъвместимо с принципите на чл. 216, § 2 от ДФЕС, както и с целите, изброени в член 16, § 1, буква „а“ от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., във вр.с чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., във вр. с чл. 33, §1 и §2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г.

В чл. 16, § 1 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. изрично е посочено, че лицата се ползват от международното споразумение, когато представят сертификат за движение EUR 1. В случая този сертификат не е приет, съответно на лицето е отказано правото да се ползва от международното споразумение, респективно да се ползва от неговите преференции.

На следващо място счита, че е налице и второто условие за възникване на отговорността по чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ - нарушението на нормата е достатъчно съществено. Съгласно дадените от СЕС насоки (Решение от 14 март 2013 г. по дело C-420/11, Jutta Leth т. 43; Решение от 12 декември 2006 г. по дело C-446/04, Test Claimants in the FII Group litigation т. 210), преценката за това дали допуснатото нарушение на правото на ЕС е достатъчно съществено, е на националните юрисдикции. При всички положения обаче, нарушението на правото на ЕС се твърди, че е достатъчно съществено, когато то е извършено при явно несъобразяване с практиката на СЕС в съответната област (Решение от 30 септември 2003 г. по дело C-224/01, Gerhard Kobler т. 56, Решение от 28 юли 2016 г. по дело C-168/15, Milena Tomasova т. 26 и др.). Според СЕС отговорност на държавата за вреди, причинени от национална юрисдикция, постановила акт като последна инстанция, възниква само в изключителни случаи, при допуснато очевидно нарушение на приложимото правото на ЕС (Решение от 30 септември 2003 г. по дело C-224/01, Gerhard Kobler т. 53; Решение от 13 юни 2006 г. по дело C-173/03, Traghetti del M. SPA т. 32 и 42 и Решение от 28 юни 2016 г. по дело C-168/15, Milena Tomasova т. 24). Пак според СЕС това е налице, ако с влязло в сила решение националната юрисдикция не се е съобразила с практиката му в съответната област на обществени отношения, които правото на ЕС регулира.

Излага твърдения, че действията на АМ и ВАС са в противоречие с практиката на СЕС, според която Република България, като държава-членка на ЕС, е длъжна да признае представеното доказателство за произход или да извърши проверка на същото по реда на международното споразумение. Констатираното разминаване в описание на стоките може да послужи като основание за съмнение на вписания в сертификата за движение EUR 1 произход, но това е трябвало да доведе до проверка по реда на чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. а не до непризнаване в нарушение на системата за административно сътрудничество на декларирания произход на стоката.

Евентуално, твърди, че е налице съществено нарушение на правото на ЕС при определяне на произхода на стоката по МДс MRN № 23BG005808113772R2/17.02.2023 г. Дори и да се приемат за верни изводите на АМ и ВАС по отношение на оспорване на произхода на стоката, то ответниците е трябвало да приложат правилата за определяне на произхода на стоката по МД с MRN № 23BG005808113772R2/17.02.2023 г. по Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. доколкото е представен сертификат за движение EUR 1. Този сертификат, по аргумент от чл. 216, § 2 от ДФЕС във вр. с чл. 16, § 1, буква „а“ от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., дава право на притежателя му да се ползва от разпоредбите на международния договор. Доколкото е определен произход на стоката Република Турция, то този извод е следвало да бъде направен при наличие на някоя от хипотезите по чл. 4 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., според които:

- Продуктите се разглеждат като продукти с произход Турция, ако са получени там и съдържат материал с произход Общността, при условие, че извършената в Турция обработка или преработка надхвърля посочените в чл. 7 операции, като не е необходимо тези материали да са претърпели достатъчно обработка или преработка (параграф I);

- Когато извършената в Турция обработка или преработка е в рамките на операциите, посочени в чл. 7, полученият продукт се разглежда като продукт с произход Турция единствено когато добавената там стойност е по-висока от

стойността на използваните материали с произход Общността, (параграф 3);

Аргументи за наличието на една от двете хипотези по чл. 4 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. липсват в административния и в съдебния акт. Вместо това, произходът е определен по реда на чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159, препращащ към разпоредбата на чл. 243, § 4 от Регламент (ЕС) 2015/2447 във основа на наличната информация.

Този подход се твърди, че е в противоречие и с чл. 1, § 1, изр. 2 от Регламент (ЕС) 952/2013, според който „Без да се засягат международното право, международните конвенции и законодателството на Съюза в други области, Кодексът се прилага еднакво на цялата митническа територия на Съюза. Тоест, правилата на доказване на непреференциален произход на стоката се прилагат само ако в тази област няма сключен международен договор, който се прилага с приоритет. Ако се ползва преференциален режим, по нормативен акт (международен договор, какъвто е Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г.) с по-висок нормативен порядък, то не трябва да се доказва непреференциален такъв по нормативен акт с по-нисък, каквито са вътрешнообщностните регламенти. Всъщност Регламент (ЕС) 2019/159 има предмет, който въобще не е бил относим към спора, доколкото вносът на стоките е по-друг ред. Вносителят, противно на желанието на митническите органи и на съда не иска да доказва непреференциален произход на внасяната стока. Той твърди, че стоката е с произход ЕС и не подлежи на облагане с допълнителни мита на основание Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. Доказването на обратното става по реда по Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г.

Прилагане на вътрешни за ЕС нормативни актове води въобще до игнориране на правилата, установени със споразуменията между Съюза и трети страни и предвиждащи правила за определяне и документиране на произхода на стоките. Такъв подход пряко противоречи както на посочените споразумения и системата на правото на ЕС, така и на практиката на съда на ЕС.

Ответниците са нарушили норми от правото на ЕС, а нарушението на правото е съществено, тъй като противоречи на практиката на СЕС, както и е налице причинно-следствена връзка, тъй като вредите (допълнителни задължения за мито, ДДС при внос, лихви, такси и разноски за адвокатски възнаграждения) не биха възникнали, ако не бяха действията на ответниците.

Твърди, че е допуснато нарушение на чл. 267 от ДФЕС с отхвърляне от страна на ВАС на искане за отправяне на преюдициално запитване до СЕС за тълкуване на норми от правото на ЕС, които касаят реда за оспорване и доказване на произход на стока с Код по Комбинираната номенклатура [ЕГН] и държава на изпращане Република Турция, която стока се придружава от сертификат за движение EUR 1. Пред Върховния административен съд от страна на „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД е направено искане за отправяне на преюдициално запитване до СЕС за тълкуване на приложимите норми от правото на ЕС при определяне на допълнителните задължения на „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД. Това са чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. във връзка с чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159.

По отношение на чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. във връзка с чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159 искането за тълкуване

твърди, че е било необходимо, тъй като разпоредбите са неясни. Според ответниците процесните стоки са изнесени от Общността в Турция и при връщането им се считат за такива без произход, съответно се прилагат правилата за непреференциален произход. Според защитната теза на ищеца обаче, разпоредбата на чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. се отнася за случаи, при които стоки с произход Общността или Турция се изнесат за друга (трета страна по споразумението), а при напускане на територията на техния произход.

Освен това, искането за отправяне на преюдициално запитване касаело и норми, на които се основавало защитна теза на Дружеството - чл. 16, § 1, буква „а“ от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. и чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. във връзка с чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159. Според тезата на „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД разпоредбите от международното споразумение намират пряко приложение, с приоритет пред вътрешното законодателство на ЕС. При това положение е недопустимо да не бъде приет сертификат за движение EUR 1, без да бъде извършена проверка по реда на чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., респ. да се приложи чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159.

Според постоянната практика на СЕС. националната юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, няма задължение за отправяне на преюдициално запитване до Съда, когато установи, че повдигнатият въпрос е ирелевантен или че разглежданата разпоредба от правото на Съюза вече е била предмет на тълкуване от СЕС. **или още че правилното прилагане на правото на Съюза е толкова очевидно, че не оставя място за никакво основателно съмнение,** като съществуването на такава възможност следва да бъде преценявано с оглед специфичните характеристики на правото на Съюза, особените трудности при неговото тълкуване **и риска от различия в съдебните актове в рамките на Съюза** (виж **Решение от 04.10.2018 г. на СЕС по дело C-416/2017, Европейска комисия срещу Република Франция. Решение от 06.10.1982 г. на СЕС по дело 283/81. CLFIT. Решение от 09.09.2015 г. на СЕС по дело C-160/14. Joao Ferreira da Silva e Brito u dp.**)

В случая третата хипотеза не е налице - правилното прилагане на правото на Съюза е толкова очевидно, че не оставя място за никакво основателно съмнение. Това е така, тъй като е налице разнопосочна съдебна практика при решаване на спорове между АМ и частноправни субекти, във връзка с внос на продукти от желязо, за чиито произход се представя сертификат за движение EUR 1, издаден по силата на чл. 16 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г.

Това се доказва и с факта, че същият съдебен състав, постановил Решение № 1895 от 26.02.2025 г. по адм. д. № 10077/2024 г., е достигнал до други изводи по отношение на тълкуването на същите правни норми с **Решение № 4299/24.04.2025 г.,** по адм. д. № 2340/2025 г. по описа на ВАС.

Налице са и още съдебни решения на други състави на ВАС, според които

сертификатите за движение EUR 1 са с материална доказателствена сила, тоест обвързва съда с фактите, предмет на удостоверителното изявление и същата може да бъде преодоляна по реда на чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. (Решение № 831 от 04.02.2025 г., по адм. д. № 7239/2024 г. на ВАС и Решение № 1585/19.02.2025 по адм. д. № 8302/2024 г., на ВАС). Твърди различно тълкуване, което от своя страна и предвид практиката на СЕС, поражда задължение за отправяне на преюдициално запитване. Неизпълнението на това задължение от страна на ВАС е достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, което поражда отговорността на държавата по реда на чл. 2в. ал. 1 от ЗОДОВ.

Имуществените вреди, за които се претендира обезщетение за нарушаване правото на ЕС, са в размер на 24 638.53 лева се претендират от:

- извършеното от „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД плащане на допълнителни задължения по МД с MRN № 23BG005808113772R2/17.02.2023 г. за мито и ДДС при внос в размер на 15 318.55 лева;

- платени съдебни разноски по обжалване на решение № РЗМ - 5800-1669/32- 592525 от 16.10.2023 г. на директора на ТДМС от 4 493.00 лева;

- обезщетение в размер на законната лихва от 22.02.2023 г. (датата, на която е преведено обезпечението по сметка на АМ) до 08.07.2025 г. (датата за завеждане на исковата молба) върху сумата в размер на 15 318.55 лева или 4 826.98 лева. Същата е изчислена с помощта на лихвения калкулатор на НАП.

Иска да бъде постановено решение, с което да **се осъди** Агенция „Митници“ и Върховен административен съд да заплатят солидарно на „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] обезщетение за претърпените имуществени вреди в резултат на осъществено от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз в общ размер от 24 638.53 лв. (двадесет и четири хиляди шестстотин тридесет и осем лева и петдесет и три стотинки), ведно със **законната лихва** от датата за предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Евентуално, съгласно и молба от 3.10.2025 г., моли да бъде постановено решение, с което да **се осъди** Върховен административен съд да заплати на „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на осъществено от Върховен административен съд достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз в размер на 24638.53 лв. (двадесет и четири хиляди шестстотин тридесет и осем лева и петдесет и три стотинки), претърпени от отхвърляне на искане за отправяне на преюдициално запитване до СЕС по адм. д. № 10077/2024 г. на ВАС, ведно със законната лихва от датата за предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски.

Ответникът – Агенция „Митници“ твърди, че исковете са допустими, но неоснователни. Твърди, че не се установява нарушение на европейското законодателство. Визираните нарушения вече са били разгледани в предходното производство, като е прието, че не са налице такива. Решението на ВАС по

адм.д. № 2340/2025 г. не е относимо. Претендира разноски.

Ответникът – Върховен административен съд твърди, че исковете са допустими, но неоснователни. Твърди, че не е налице нито една от кумулативното наличие на предпоставките за основателност на предявения иск за нарушение на европейското законодателство. Не се установява коя съюзна норма е нарушена. Отправяне на преюдициално запитване следва да се извърши когато е налице неяснота относно прилагане на такава норма, при наличие на което ВАС е длъжен да отправи такава. В случая се цели СЕС да извърши проверка на законосъобразността на акта, което е недопустимо. Претендира разноски.

СГП счита, че исковете са неоснователни. Не е осъществен фактическият състав за ангажиране на отговорността на ответниците.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното.

Постановено е решение № РЗМ — 5800-1669/32-592525 от 16.10.2023 г. на директора на Териториална дирекция „Митница С.“, по митническа декларация с MRN № 23BG005808113772R2/17.02.2023 г, с която „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД декларира за поставяне под режим „Допускане за свободно обращение“ стоки, внесени от Република Турция, представляващи 3 колета плосковалцовани продукти от желязо и нелегирани стомани, с широчина 600 mm или повече: от нелегирана стомана, боядисани с пластмаси: боядисана галванизирани ламарина на рулони, с бруто тегло 20890 кг. и нето тегло 20740 кг., с деклариран ЕД 6/14 „Код на стоката по Комбинираната номенклатура“ - [ЕГН], в ЕД 5/15 „Код на държавата на произход“ - EU - European Community, в ЕД 4/11 „Обща фактурна стойност“ - 26 107 EUR и държава на изпращане Република Турция.

При извършена физическа проверка на стоките проверяващите митнически органи са приели, че върху стоките има етикети, които те разчитат като стока, произведена в Република Турция. За резултатите от проверката е съставен протокол за извършена митническа проверка (ПИМП) № 23BG005808M005747/17.02.2023 г.

За целите на даване на разрешение за вдигане на стоките по смисъла на чл. 195 от Регламент (ЕС) 952/2013, както и поради невъзможност към момента на деклариране по безспорен начин, според митническите органи, да бъде доказан декларираният произход на стоката, с писмо рег. № 32-66261/17.02.2023 г. от Дружеството е изискано обезпечение за защитно мито в размер 25%, в съответствие с Регламент (ЕС) 2019/159 в размер на 15 318.55 лв. Обезпечението е представено с GRN 23BG005800X274822/22.02.2023 г.

С писмо рег. № 32-72265/22.02.2023 г. от „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД са предоставени допълнителна информация и документи, свързани с вноса на декларираната стока. Получените документи са препратени в отдел „Митническа дейност“ при ТДМС за становище. Със служебна бележка рег. № 32-107080/20.03.2023 г. началникът на отдела изразява становище за некоректност на тарифния код по Т. и по отношение на деклариания произход

на стоката, доколкото същият „не може да бъде еднозначно доказан“. С решението е въведено и твърдение, че сертификат за движение EUR.1 за европейския произход на изнасяните стоки се издава на основание Протокол № I от 24 февруари 2009 г. за целите на доказване на преференциалния произход във връзка с изискванията на преференциалните търговски договорености, сключени между ЕС и държави партньори и като такъв не се приема за целите на доказване на непреференциален произход на стоките по смисъла на Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/159. Прието е, че стоката е без произход, по аргумент от чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., тъй като стоките са изнесени от Общността в трета страна, като впоследствие не може да бъде доказано, че тези стоки са същите и че не са преминали през други операции освен необходимите за запазването им в добро състояние, докато са били в тази страна или по време на износа.

В този смисъл е и издаденото Решение № РЗМ - 5800-1669/32-592525 от 16.10.2023 г. на директора на ТДМС, като произходът на стоката е определен по правилата на чл. 243, § 4 от *Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза* (Регламент (ЕС) 2015/2447) и е прието, че е с произход Република Турция, а не както е декларирано Европейски съюз.

Решение № РЗМ - 5800-1669/32-592525 от 16.10.2023 г. на директора на ТДМС е обжалвано пред АССГ, като е образувано адм. д. № 11452/2023 г. В жалбата са изложени твърдения, че Регламент (ЕС) 2019/159 регулира защитните мерки срещу вноса на някои стоманени продукти и няма никакво отношение към фактическата обстановка по осъществения внос на посочените в МД стоки. Според защитната теза на дружеството произходът на процесната стока се определя и се оспорва по реда на Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., тъй като към проверяваната МД е представен сертификат за движение EUR 1. Този международен договор се явява неразделна част от системата действащи международни договори, сключени между ЕОВС/ЕИО/ЕС, които са задължителни за прилагане от страна на Република България след влизането ѝ в ЕС.

С решение № 12401/19.07.2024 г., постановено по адм. д. № 11452/2023 г., по описа на АССГ, 2 състав, първоинстанционният съд отхвърлил жалбата и потвърдил Решение № РЗМ - 5800-1669/32-592525 от 16.10.2023 г. на директора на ТДМС. В мотивите е посочено, че приложение намира чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. и е определил стоките като „стоки без произход“. За да стигне до тези изводи съдът е приел, че е налице различно описание на стоката и код по Т., внесена в Република Турция от Европейския съюз и тази изнесена от Република Турция за Република България, предвид което не е доказано по задоволителен начин, че върнатите стоки са същите като тези, които са били изнесени от Общността към Република Турция. Посочил е,

че митническите органи не оспорват валидността на представения сертификат за движение EUR 1.

Решението на АССГ е обжалвано от „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД пред ВАС, образувано е адм. д. № 10077/2024 г. „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД е направил пред ВАС искане за отправяне на преюдициално запитване и предложение за формулиране на въпроси към Съда на европейския съюз:

1. Допуска ли чл. 2, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2019/159 да се приложат с приоритет общите правила за определяне на произход на стока пред разпоредбите на Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. за стоки с тарифен код по Комбинираната номенклатура - [ЕГН], с произход Общността, които се внасят обратно в Общността от Република Турция, когато тези стоки са придружени от сертификат за движение EUR 1?

2. Допуска ли чл. 2, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2019/159 да се приеме, че внасяни в Общността стоки не са с произход от Общността, когато тези стоки се придружават от сертификат за движение EUR 1, в който е посочен произход Общността, без да бъде извършена проверка на този сертификат по реда на чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. ?

3. Допуска ли се доказване на непреференциален произход на стоките по смисъла на Регламент (ЕС) 2019/159, когато за тях е представен сертификат за движение EUR.1, съгласно чл. 16 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г.?

С Решение № 1892/26.02.2025 г., постановено по адм. д. № 10 077/2024 г., ВАС е оставил без уважение искането на „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД за отправяне на преюдициално запитване и оставил в сила решение № 12401/19.07.2024 г., по адм. д. № 11452/2023 г., по описа на АССГ, 2 състав. В мотивите на ВАС е посочено, че доколкото е налице различно описание на стоката и код по Т., внесена в Република Турция от Европейския съюз и тази изнесена от Република Турция за Република България, то формулираното искане за отправяне на преюдициално запитване е неотносимо с оглед правилното решаване на делото. ВАС е приел, че хипотезата, при която стоки с произход ЕС са изнесени за Република Турция и впоследствие се връщат в ЕС, те се считат за стоки без произход, съгласно чл. 12. § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., поради което сертификатът за движение EUR.1, издаден от турските митнически органи за тези стоки не може да бъде приет за целите на прилагане на тарифни преференции, предвидени в Споразумение между Европейската общност за въглища и стомана и Република Турция за търговията с продукти, включени в Договора за въглища и стомана. От „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД не са предоставени достатъчно документи за проследяване движението на стоките и еднозначно определяне на техния непреференциален произход. ВАС е приел, че стоката следва да се счита с произход Република Турция по правилата на чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159 във вр. с чл. 243. § 4 от Регламент (ЕС) 2015/2447.

С оглед на установеното съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди,

причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. С доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г. се предвиди правната възможност да се искат вреди и от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

В **Чл. 2в.** (Нов - ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) се предвиди правната възможност да се иска обезщетение за вреди когато те са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз.С ъгласно § 6, ал. 1 ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ, ДВ бр. 94/29.11.2019 г. този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила.

В чл. 4, ал. 3 от Договора за Европейския съюз (предишен чл. 10, ал. 5 от Договора за създаване на Европейската общност) се въвежда принципът за лоялно сътрудничество. По силата на този принцип Съюзът и държавите-членки си съдействат при изпълнението на Договорите. Държавите са длъжни да вземат всички общи или специални мерки, необходими за изпълнение на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза. Държавите също така се задължават да съдействат на Съюза при изпълнението на неговите задачи и да се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на Съюза. При неизпълнение на тези свои задължения, държавите носят отговорност. Когато частно лице претърпи вреди, заради неизпълнението на задължението на държавата за спазване на правото на Европейския съюз, то може да предяви пред националния съд иск за вреди.

С Решението от 19 ноември 1991 г. по обединени дела C-6/90 и C-9/90 Съдът на Европейските общности по делото A. Francovich et Danila Bonifaci и др. срещу Италианската република, извежда принципа, че държавите-членки са длъжни да обезщетяват вредите, които са причинили на частноправните субекти от допуснати нарушения на общностното право. В практиката си Съдът определя и условията, при които държавите носят отговорност, а със следващи решения извежда предпоставките за предявяване на иск, включително за нарушаване на правото на Европейския съюз от съдилищата.

В решението по делото Kobler Съдът посочва, че държавата носи отговорност дори за вредите, които са настъпили в резултат на решение на върховен съд, което противоречи на правото на ЕС. Принципът на правовата държава изисква всеки държавен орган да осъществява дейността си в рамките на закона, в т. ч. като спазва правото на Европейския съюз и съответно – да носи отговорност, ако извърши нарушение.

Понятието „достатъчно съществено“ се извежда от практиката на Съда на

ЕС – това е явно и значително неспазване от държавата на нейните задължения по правото на ЕС. Самото неспазване на общностното право може да бъде достатъчно, за да се приеме, че е налице достатъчно съществено нарушение.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

По делото е представено решението на ВАС, постановено по адм.д. № 10077/2024 г. С него изцяло са възприети изводите на АССГ, вкл. и тези, отнасящи се до преценката на събраните доказателства и оттам – на доказателстваните изводи.

Така в решението на ВАС е прието, че *„правилно АССГ приема, че при съпоставяне на митническата декларация с допълнително представените документи, са установени несъответствия като различно описание на стоката и код по Т., внесена в Република Турция и тази, изнесена за Република България. Налице са несъответствия на датата на издаване на анализните сертификати от европейския доставчик и датата на внос в Република Турция. Основано на фактите по делото е изводът на решаващия съд, че внесените стоки в Република Турция не могат да се идентифицират като същите, изнесени от Република Турция. С други думи, не се доказва по задоволителен за митническите органи начин, че върнатите стоки са същите като онези, които са били изнесени от Съюза съгласно условията, посочени в чл. 12 от Решение №1/2009 г., както и че не са претърпели операции освен необходимите за запазването им в добро състояние.“*

Въз основа на тези фактически изводи на всеки един етап от разглеждането на спора е приемано, че доколкото представените доказателства не са достатъчни, за да се установи идентичността на изнесената от Н. към Турция стока и съответно – внесената от Турция към България, в непроменен вид, то произходът на стоките следва да бъде определен по реда на чл. 2 от Регламент за изпълнение /ЕС/ 2019/159.

Настоящият състав споделя становището на ищеца, че в процесния случай е следвало да се приложи чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., уреждащ проверката на доказателствата за произход – такива се правят *или на случаен принцип, или когато митническите органи на страната вносител имат основателни съмнения относно истинността на тези документи.* статута на произход на съответните продукти или изпълнението на останалите изисквания на протокола.

Такава проверка не е правено, по процедурата по чл. 33, пар. 2 и 3 от **Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., нито са давани указания, че следва да се направи.** Вместо това, е прието, че приложение следва да намери чл. 2 от Регламент за изпълнение /ЕС/ 2019/159 в съответствие с действащите в Съюза разпоредби относно непреференциалния произход и

оттам – стоките да се считат като такива с непреференциален произход.

Международните споразумения с трети държави или с международни организации са неделима част от правото на ЕС. Тези споразумения са отделни от първичното право и вторичното законодателство и образуват категория ***sui generis*** (т.е. уникална самостоятелна категория). Съгласно решението на Съда на ЕС по делото Demirel срещу Stadt Schwäbisch Gmünd международните споразумения могат да имат пряко действие а правната им сила **е по-голяма** от тази на вторичното законодателство, което съответно трябва да бъде съобразено с тях. Дадено международно споразумение е пряко приложимо, ако съдържа ясно и точно задължение, което не зависи от приемането на последваща мярка.

Настоящият състав не споделя твърденията на ищеца, че на него, като вносител, притежаващ сертификат за движение EUR 1, издаден в държавата износител съгласно Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., е отказано от националните органи да бъде признат този произход. В случая се установява, че са направени констатации, обосновани въз основа на представените от самия него доказателства, че представените доказателства **не могат да обосноват категоричен извод за преференциално третиране**. И оттук е следвало да се извърши проверка на този сертификат.

На следващо място, настоящият състав счита, че е налице и второто условие за възникване на отговорността по чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ - нарушението на нормата е достатъчно съществено. Това е така доколкото е в противоречие с цитираната по-горе практика на ЕС, съобразно която е прието, че международното споразумение има превес над общностното право. Нарушението на правото на ЕС е достатъчно съществено, когато то е извършено при явно несъобразяване с практиката на СЕС в съответната област **(Решение от 30 септември 2003 г. по дело C-224/01, Gerhard Kobler т. 56, Решение от 28 юли 2016 г. по дело C-168/15, Milena Tomasova т. 26 и др.)**.

В този смисъл, счита за основателни твърденията в исковата молба, че Република България, като държава-членка на ЕС, е длъжна да признае представеното доказателство за произход или да извърши проверка на същото по реда на международното споразумение. Констатираното в процесния случай разминаване в описание на стоките може да послужи като основание за съмнение на вписания в сертификата за движение EUR 1 произход, като това разминаване е следвало да доведе до инициране на проверка по реда на чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., представляващ международно споразумение с по-висша юридическа сила, а не до прилагане на правото на ЕС.

На следващо място, не споделя твърденията по исковата молба, че е определен произход на стоката Република Турция и оттам – да се приложи някоя от хипотезите по чл. 4 от Протокол №1 от 24 февруари 2009 г. Видно от установеното, стоката е определена като такава „без произход“, по реда на чл. 2, §1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159, препращащ към разпоредбата на чл. 243,

§4 от Регламент (ЕС) 2015/2447.

По отношение на останалите две предпоставки – наличие на причинно-следствена връзка и вреди (допълнителни задължения за мито, ДДС при внос. лихви, такси и разноски за адвокатски възнаграждения).

Настоящият състав намира, че не може да се направи извод за тяхното наличие. Така установеното съществено нарушение на правото на ЕС не може да се направи извод, че стои в причинна връзка с установените от митническите органи допълнителни задължения, които се твърди, че са вреди за ищеца. Това е така, доколкото нарушението не е причина *sine qua non*, за да се стигне до начисляване на тези задължения. В случая, действително се установява, че е представен сертификат по международно споразумение. Действително е следвало да се извърши проверка относно произхода на стоката, по посочения по-горе ред. Но, от доказателствата по делото не може да се направи извод, при условията на пълно и главно доказване, каквато тежест има ищецът и каквато му бе указана, че именно неизвършването на тази проверка води до единствения и възможен извод за неначисляване на допълнителни задължения. Нещо повече – така констатираните от АССГ и изцяло възприети от ВАС фактически установявания, неоспорени и в настоящото производство /относно доказателствената сила на мотивите на влязъл в сила съдебен акт - т. 18 от ТР № 1 от 4.01.2001 г. на ОСГК на ВКС, а така и решение по гр.д. № 2736/2017 г. на ВКС/.

Видно от тези установявания са констатирани значителни несъответствия в представените документи относно стоката. Както бе посочено по-горе, не е извършена проверка по установения ред и съответно – не се установява/не може да се направи категоричен извод, ако би била извършена такава проверка, че би се стигнало до единствения възможен извод, че именно тези резултати ще мотивират митническите органи да не начисляват допълнителни задължения относно декларираната стока. Посочените по-горе несъответствия в документите относно стоката, напротив – са достатъчни, за да разколебаят този извод.

По отношение на твърдението, че е допуснато нарушение на чл. 267 от ДФЕС с отхвърляне от страна на ВАС на искане за отпращане на преюдициално запитване до СЕС за тълкуване на норми от правото на ЕС. Предвид изложените по-горе изводи, настоящият състав намира, че не е допуснато твърдяното съществено нарушение на правото на ЕС. От една страна, видно от изложеното, намира, че неправилно не е приложено международно споразумение, което има по-висша юридическа сила. От друга, нормата, която се твърди, че е искано да бъде тълкувана, не е приложена от ВАС. Ищецът твърди, че това са разпоредбите на чл. 12. § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. във връзка с чл. 2. § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159, въз основа на които разпоредби е прието от ответниците, че внасяната стока е без произход, респективно нейният произход е определен по правилата за определяне на непреференциален произход. Не е било необходимо тълкуване и поради това, че

е налице установена практика от СЕС /така цитираната по-горе/ относно това в кои случаи коя от двете норми следва да се приложи: чл. 12, § 2 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. или чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159. В този смисъл са и изложените от ВАС мотиви.

Нормите не са „неясни“. Налице е било спор коя от тези норми следва да се приложи. Настоящият състав намира, че този спор е следвало да бъде разрешен при правилно установена фактическа обстановка, която следва да се изясни, доколкото се представя сертификат за произход по Протокол № 1, именно по реда на този протокол.

Същите изводи следва да се отнесат и за чл. 16, § 1, буква „а“ от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. и чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г. във връзка с чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159. Тези норми не следва да се тълкуват доколкото е била основателна тезата на „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД, че разпоредбите от международното споразумение намират пряко приложение, с приоритет пред вътрешното законодателство на ЕС. Основателно е било твърдението, че е следвало да бъде извършена проверка на сертификата по реда на чл. 33 от Протокол № 1 от 24 февруари 2009 г., респективно да се приложи чл. 2, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/159. В този смисъл, разглеждания спор вече е бил предмет на тълкуване от СЕС.

По отношение на другите две предпоставки – причинна връзка и вреди съдът счита, че следва да се отнесат мотивите по исковете за солидарното осъждане на ответниците. Ето защо следва да се отхвърли и искът спрямо ВАС.

По разноските. Съгласно чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ Изм. - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г.) ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството.

Ето защо следва да се присъдят разноски в полза на ответника ВАС на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 13, т. 2 и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за плащането на правната помощ, в размер на 350 лв., съобразно представен списък.

Ответникът Агенция „Митници“ не е поискал присъждане на разноски.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] срещу Агенция „Митници“ и Върховен административен съд за солидарното им осъждане да заплатят обезщетение за имуществени вреди от съществено нарушаване правото на ЕС в размер на 24 638.53 лева, от които

- извършеното от „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД плащане на допълнителни задължения по МД с MRN № 23BG005808113772R2/17.02.2023 г. за мито и ДДС при внос в размер на 15 318.55 лева;

- платени съдебни разноски по обжалване на решение № РЗМ - 5800-1669/32- 592525 от 16.10.2023 г. на директора на Териториална дирекция Митница С. от 4 493.00 лева;

- 4 826.98 лева обезщетение в размер на законната лихва от 22.02.2023 г.

(датата, на която е преведено обезпечението) до 08.07.2025 г. (датата за завеждане на исковата молба) върху сумата в размер на 15 318.55 лева,

· ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – 9.7.2025 г. до окончателното изплащане на главницата.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] срещу Върховен административен съд за присъждане на обезщетение за имуществени вреди от съществено нарушаване правото на Европейския съюз в размер на 24638.53 лв. (двадесет и четири хиляди шестстотин тридесет и осем лева и петдесет и три стотинки), претендирани като вреди от отхвърляне на искане за отправяне на преюдициално запитване до СЕС по адм. д. № 10 077/2024 г. на ВАС, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – 9.7.2025 г. до окончателното изплащане на главницата.

ОСЪЖДА „ТЕХНОПАНЕЛ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Върховния административен съд 350 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомлението за изготвянето му.

Съдия: